

Ярополка ще остави въ Кіевъ, а Олега върху Древляны, а азъ ще идъ на Дунавъ.

Олга знаеше що влече сръдце-то Святославо кѣмъ Дунавъ. Добрень сичко и' бѣше расказалъ. Добрень ся надѣяше че слѣдъ смръть-тѣ Олгинѣ сестра му Милица ще стане велика княгыня. Отъ него Святославъ не можѣ да утаи мѣсли-тѣ си, кои-то съборихъ сичкы-тѣ му надежбы. Той тежко въздъхна и каза Олги:

— Благовѣрна Госпожо, Българе-тѣ со свои-тѣ лукавцины погубихъ сына ти — Князя Святослава. Тѣ не го подзехъ съ силѣ, а съ лукавство. Тѣ ще го скарѣтъ съ Гръци-тѣ и ще го дрѣжѣтъ като щитъ сръщу враговы-тѣ си. Той отиде ужъ да ся бие съ Българы-тѣ, а ся върна тѣхенъ помощникъ, и сичкѣ-тѣ си стражѣ остави да забраня чуждо-то царство.

Олга ся оплаши кога чу, че Святославъ и готовъ да ся свади съ Гръци-тѣ. Тя поиска да ся научи що примамя Святослава въ Българско.

— Смѣѣ ли да ти кажѣ, Княгыньо, тайнѣ-тѣ на сына ти, отговори и' Добрень. Распутна-та сестра на българскы-атъ царь уви